

Arrest

nr. 338 483 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn te zijn, afkomstig uit Gaza. U bent geboren in Albasan Al Qabira en woonde vervolgens, tot aan uw vertrek uit Gaza in september 2023, in Albasan Al Jedida. Uw ouders en (half)broers en (half)zussen verblijven op heden nog steeds in Gaza. Uw broer R. (...) kwam een week gelden om het leven bij de bombardementen op Gaza. U bent geregistreerd bij UNRWA als 'registered refugee' (RR). U beëindigde uw hoger middelbaar en u hielp uw vader als tegelzetter. U regelde uw vertrek uit Gaza via 'tanseeq' en vertrok op 24 september 2023 via de Rafah-grensovergang naar Egypte. Vanop de luchthaven van Caïro vervolgde u uw weg naar Turkije. U verbleef er ruim 20 dagen alvorens u uw reis kon verderzetten naar Griekenland. U kwam er aan op 17 oktober 2023 en verzocht er diezelfde dag om internationale bescherming.

Tijdens uw procedure verbleef u in het opvangcentrum op Samos. De levensomstandigheden waren er heel slecht. Na 4 à 5 maanden bekwam u internationale bescherming, i.c. de vluchtelingenstatus. De volgende dag werd u uit het centrum gezet. Na een viertal dagen verliet u Samos en trok u naar Athene. U was nog

niet in het bezit van uw ADET noch enig ander Grieks document; u had enkel uw ausweiss. U leefde op straat. U probeerde werk en onderdak te vinden, zonder succes. Middels tussenkomst van een advocaat – u diende hiervoor een lening van 300€ aan te gaan – kon u uiteindelijk uw reispas en ADET verkrijgen. U kreeg op dat moment ook verschillende andere documenten uitgereikt. Andere verzoekers lieten u weten dat u zich met deze documenten bij de bevoegde instantie diende aan te melden om uw AFM en AMKA in orde te maken. U probeerde dit meermaals maar werd herhaaldelijk de toegang tot het kantoorgebouw ontzegd door een racistische bewaker. U probeerde via de advocaat die u eerder bijstond hulp hiervoor te verkrijgen, maar dit was niet haar bevoegdheid. Voor de rest liet ze u weten dat het uw probleem was. Bij gebrek aan de juiste documenten kon u ook geen werk vinden binnen het officiële circuit. U vond uiteindelijk officieus werk in de bouw. Na een maand ongeveer raakte u gewond en kon u niet langer werken. U vroeg herhaaldelijk om uitbetaald te krijgen. Uiteindelijk kreeg u voor slechts één week loon uitbetaald. Nadat u gewond raakte probeerde u medische verzorging te krijgen. U wendde zich tot het ziekenhuis maar werd er niet geholpen. U ging vervolgens naar een openbaar medisch centrum maar werd er, na drie uur wachten, uiteindelijk ook zonder meer weggestuurd. Voorts werd u ook geregeld gecontroleerd door de politie waarbij ze u fouilleerden en u vervolgens wegstuurden. U was de situatie in Griekenland beu en besloot verder te reizen. België was immers altijd al uw doel. U contacteerde uw neef in België die u geld leende om uw reis naar België te bekostigen.

U verliet Griekenland op 2 augustus 2024 en reisde naar België. Op 5 augustus 2024 verzocht u hier om internationale bescherming.

Als u terugkeert naar Griekenland zal u er opnieuw in dezelfde situatie belanden en uitgebuit worden op het werk. U heeft ook geen mogelijkheid om vanuit Griekenland uw familie in Gaza te ondersteunen. Bovendien heeft u in Griekenland niemand, terwijl u hier wel verschillende familieleden heeft die u kunnen bijstaan indien nodig.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van uw Palestijnse geboorteakte, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart, een kopie van de personaliapagina van uw Palestijns paspoort, een kopie van de UNRWA Family Registration Card op naam van u en uw gezinsleden, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart op naam van uw moeder, een kopie van de Palestijnse identiteitskaart op naam van uw vader, een kopie van een foto van jullie woning in Gaza, een kopie van de overlijdensakte op naam van uw broer en twee kopieën van foto's van uw hand en een stuk van uw arm.

Na het onderhoud maakte u via uw raadsman per mail nog een foto van uw Griekse verblijfsvergunning en foto's van uw Grieks reisdocument.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde weliswaar het mentaal heel moeilijk te hebben. U voelt zich kapot vanbinnen en heeft nood aan psychologische bijstand. U piekert de hele tijd, u kan niet slapen wat ertoe leidt dat u hoofdpijn heeft en u bent de hele tijd verward, verstrooid en kan u nergens op concentreren. U ging voorheen, toen u in het opvangcentrum verbleef, wel langs bij de dokter en kreeg kalmeringsmedicatie voorgeschreven. Ook al zou u baat hebben bij psychologische ondersteuning, u bent op heden niet in behandeling. Aangezien u de enige bent die kan instaan als kostwinner voor uw familie in Gaza probeert u zoveel mogelijk shifts te werken. Indien u sessies zou volgen bij een psycholoog zou u minder kunnen werken en bijgevolg minder verdienen om uw familie te helpen. Om dichter bij uw werk te wonen, verliet u ook het opvangcentrum en ging u op een privé-adres wonen. U bent bijgevolg ook niet meer in behandeling bij een arts die u de medicatie die u eerder nam kan voorschrijven (CGVS p. 2 en 3).

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u wat dit alles betreft niet verder komt dan het uiten van blote beweringen. Uw vroegere contacten met een arts in het opvangcentrum noch de medicatie die u toen kreeg voorgeschreven wist u staven. Ook van de door u aangehaalde psychologische problemen en nood aan psychologische bijstand legt u niet het minste tastbare begin van bewijs voor. Dat u zelf opteerde om de opvangstructuur te verlaten waardoor uw medische begeleiding werd stopgezet en u niet langer toegang heeft tot uw medicatie, kan hier geen ander licht op werpen. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u niet langer in het opvangcentrum verblijft uw onvermogen om uw eerdere medische begeleiding en de medicatie die u toen zou zijn voorgeschreven niet kan verklaren. Evenmin betekent zulks dat u op heden totaal geen toegang (meer) zou hebben tot psychologische begeleiding dan wel medicatie. Niets houdt u tegen om een (andere) huisarts te contacteren met de vraag u de nodige medicatie voor te schrijven. Hetzelfde kan gezegd worden wat betreft de psychologische begeleiding waar u nood aan stelt te hebben. Blijkt overigens dat u zelf de conclusie trok dat u geen behandeling bij een psycholoog kan opstarten omdat u dan minder zou kunnen werken. Niemand heeft u dit zo gezegd noch blijkt uit uw verklaringen dat u doorgedreven pogingen ondernam om een psycholoog te contacteren dan wel te proberen samen te bekijken hoe tot een werkbare regeling zou kunnen gekomen worden zodat u uw shifts zou kunnen behouden én terzelfdertijd bij een psycholoog in behandeling zou kunnen gaan. Dat u ook geen stappen zette om de medicatie die u voorheen nam verder voorgeschreven te krijgen is in deze ook tekenend. U was wat dit betreft ook niet éénduidig in uw verklaringen.

U haalde enerzijds aan dat u de medicatie niet meer neemt omdat u het opvangcentrum verliet en uw nieuwe woonplaats ver is van het opvangcentrum. U er op gewezen dat u uw medicatie toch ook via een andere arts kan voorgeschreven krijgen, beweerde u plots dat u nog een geldig voorschrift heeft en eigenlijk wel zelf bij de apotheek de medicatie zou kunnen halen. U voegde er contradictorisch aan toe dat u contact nam met het opvangcentrum om een voorschrift op afstand te kunnen krijgen maar geen antwoord kreeg. Erop gewezen dat u juist voordien verklaarde nog een geldig voorschrift te hebben, bevestigde u dit maar u voegde eraan toe dat het binnenkort zal vervallen en u dus een nieuw zal nodig hebben. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u niet met het nog geldige voorschrift de medicatie gaat halen, beweerde u dan weer dat het al vervallen is en u er niet meer mee naar de apotheek kan. Op de vraag waarom u het voorschrift dan niet eerder gebruikte toen het wel nog geldig was, liet u dan plots weer optekenen dat u het voorschrift wel gebruikte en de medicatie ging halen. De doos is ondertussen leeg (zie CGVS p. 3). Dit alles is toch opmerkelijk.

Voortgaande op uw bewering dat u het opvangcentrum contacteerde om een nieuw voorschrift te krijgen, maar geen antwoord kreeg, blijkt dan weer dat u een vriend die in het opvangcentrum verblijft vroeg om voor u in gesprek te gaan met de sociaal assistente. In tegenstelling tot wat u eerder beweerde, i.c. dat u geen antwoord kreeg, blijkt nu dat de assistente via uw vriend liet weten dat tussen de documenten die u kreeg een papier van Fedasil zit waarmee u uw medische kosten kan terugbetaald krijgen (zie CGVS p. 4). Blijkt echter dat u hier tot op heden niets mee gedaan heeft om uw medische, eventueel psychologische, bijstand (opnieuw) op te starten. Dat u niet weet hoe u dit document moet invullen om de bijstand te krijgen (zie CGVS p. 4), volstaat niet en is geenszins ernstig. Immers, indien u er effectief, zoals u meent, psychologisch zo slecht aan toe bent kan logischerwijs verondersteld worden dat u ondertussen reeds de nodige stappen zou gezet hebben enige begeleiding te krijgen. U heeft hier familie wonen, u heeft een vriend in het opvangcentrum via wie u informatie kreeg van de sociaal assistent en u werkt en heeft dus collega's met wie u in het Engels kan communiceren (zie CGVS p. 2, 4, 5, 11). Dat niemand u dan zou kunnen uitleggen hoe u uw document moet invullen om een aanvraag tot terugbetaling en begin van medische behandeling op te starten, is geenszins ernstig.

Dient ten andere te worden opgemerkt dat zeker kan worden aangenomen dat de actuele situatie in Gaza u zwaar raakt en dat dit alles de nodige impact heeft op uw mentaal welzijn en wel in die zin dat u zich zorgen maakt, piekert, moeilijk kan slapen, ea. Dat uw psychologische toestand evenwel dermate is dat u wordt belemmerd in uw dagelijkse bezigheden en uw functioneren, dan wel niet in de mogelijkheid was/bent deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, blijkt uit niets. U werd er bij aanvang van het onderhoud op gewezen dat u ten allen tijde om een bijkomende pauze kon vragen indien u daar nood aan had dan wel dat u eender wanneer kon aangeven als er iets was (zie CGVS p. 4). U gaf op geen enkel moment tijdens het onderhoud aan niet (langer) te kunnen doorgaan dan wel niet in staat te zijn deel te nemen aan het onderhoud. U bleek doorheen het onderhoud effectief in staat de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden, en dit ondanks uw bewering dat u verward bent en u zich moeilijk kan concentreren. U bleek daarentegen in staat een duidelijk en chronologisch verhaal weer te geven en uw relaas op een begrijpbare manier uit de doeken te doen. U op het einde van het onderhoud nog gevraagd of u alle vragen goed begrepen had, antwoordde u ook bevestigend (zie CGVS p. 26).

Tot slot, doch niet in het minst, kan er nog worden opgemerkt dat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wanneer u werd gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure om internationale bescherming kunnen belemmeren, expliciet stelde dat er geen zulke zijn (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (zie CGVS p. 6, 15, interview DVZ vraag 23, bijkomende vragen M status Griekenland in uw administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming

genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en

beschikbaar

op

[https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025](https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en;Recognised%20Refugees%202025). Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaarde dat u pas na een aantal maanden uw Griekse verblijfsvergunning kreeg uitgereikt, en dit dan nog nadat u een advocaat onder de arm nam om u hierbij te helpen. U slaagde er vervolgens niet in om ook uw AFM en AMKA te laten activeren. U wendde zich herhaaldelijk tot een kantoor in Athene om dit in orde te maken maar de bewaker weigerde u telkens toegang te verlenen tot het gebouw. Werk vinden in het legale circuit lukte u dan ook niet. U werkte wel tijdelijk in het officieuze circuit maar hier werd u uitgebuit. Toen u tijdens het werk gewond raakte kon u niet langer werken. U kon ook geen medische bijstand krijgen. U was in Griekenland dakloos en afhankelijk van eventuele hulp van anderen. Als dakloze werd u ook geregeld gecontroleerd door de politie. U was de situatie in Griekenland beu en besloot door te reizen naar België, wat altijd al uw oorspronkelijke doel was. In Griekenland kon u geen leven opbouwen en niet voldoende verdienen om uw familie in Gaza te ondersteunen. U heeft er ook niemand, terwijl u in België wel familie heeft die u kan helpen indien nodig (zie CGVS p. 17 e.v.).

Wat betreft de afgifte van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie."

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91)

en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte (of hernieuwing) van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: "Country Report: Greece. Update 2023", gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2024 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf), het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op

https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf en "Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren,

systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen (of verlengen), op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaans-ondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot medische noodhulp ontzegt zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, *Living In Greece – Access To Healthcare*, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2023, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C

438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn uw individuele situatie - in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u wel degelijk uw Griekse verblijfsvergunning (ADET) heeft verkregen. U bent op heden nog steeds in het bezit van dit document én dit document is op heden nog steeds geldig, dit tot 27 februari 2027 (zie CGVS p. 13 en groene map in uw administratief dossier).

Dat u dit document mogelijks pas maanden nadat u uw beschermingsstatus verkreeg heeft ontvangen - u kan deze blote bewering evenwel niet staven, wat wel mag verbazen gezien u nochtans een advocaat in Griekenland zou gecontacteerd hebben om u bij het verkrijgen van uw ADET en Grieks reisdocument te helpen (zie CGVS p. 15 en 16) - doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u op heden een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland bent én wel degelijk in het bezit bent van een geldige Griekse verblijfsvergunning.

Wat betreft u beweringen voorts dat u er verder niet in slaagde om uw AFM en AMKA in orde te maken - overigens weerom loutere beweringen - dient verder volgende te worden opgemerkt.

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

Verder wijst het Commissariaat-generaal erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer (AFM) had. U bevestigde ook zelf uitdrukkelijk dat u inderdaad in het bezit was van een fiscaal registratienummer maar u kreeg het niet geactiveerd (zie CGVS p. 18 en 19).

Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke ‘Taks Office’ om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

U verklaarde dan wel hiertoe verschillende pogingen te hebben ondernomen, doch uit wat u liet optekenen moet worden vastgesteld dat uw pogingen eerder beperkt waren. Voortgaande op uw verklaringen zou u uw ADET pas ontvangen hebben anderhalve maand voor uw vertrek uit Griekenland, dus rond juni-juli 2024. Samen met uw ADET zou u ook een bundel documenten gekregen hebben, waartussen uw (tijdelijke) AFM en AMKA zich bevonden (CGVS p. 18 en 20). Hierop volgend zou u drie keer bij ‘een kantoor’ in Athene zijn

langsgegaan om deze te laten activeren. De bewaker(s) aan het kantoor waren echter racistisch en lieten u nooit het kantoor binnen waardoor u dus niet in de mogelijkheid was om uw AFM en AMKA te activeren (zie CGVS p. 18 en 19).

Dient hier allereerst te worden herhaald dat bij verzoeken ingediend in Griekenland na 31 december 2020, zoals in casu, het fiscaal registratienummer (AFM) reeds wordt uitgereikt op het moment dat het verzoek om internationale bescherming in Griekenland wordt ingediend, en dit automatisch. Dat u uw AFM dus pas zou verkregen hebben op het moment dat u uw ADET verkreeg klopt alvast niet. Dit terzijde, uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat u zich, na het verkrijgen van een beschermingsstatus, dient te wenden tot het verantwoordelijke 'taks office' om de gegevens van de AFM aan te passen.

Dat u zich drie keer tot 'een kantoor' wendde maar telkens de toegang geweigerd werd door een racistische bewaker betreft allereerst een blote bewering van uw kant. Dit terzijde, en ook al zou het vaststaan dat u bij dit ene specifieke kantoor telkens de toegang werd geweigerd en dus nooit de kans kreeg uw AFM te laten aanpassen/ activeren, quod non, betekent zulks geenszins dat u niet in het bezit bent van een geldige AFM noch in Griekenland geen mogelijkheid had om dit document te activeren om zo vervolgens toegang te hebben tot de arbeidsmarkt, de woningmarkt, het openen van een bankrekening, etc.

Zo kan u allereerst niet eens verduidelijken tot welk kantoor u zich precies wendde. U weet alleen dat het in Athene gelegen was (zie CGVS p. 18). Dat u zich hier tot de juiste/bevoegde instantie, i.c. een 'tax office', wendde toont u alvast niet aan.

Moet hier verder worden aan toegevoegd dat het zo is dat u zich kan wenden tot een tax office van uw keuze. Uit niets blijkt dat u zich enkel tot dit ene specifieke kantoor kon, dan wel moest, wenden en het u niet toegelaten was u tot een ander taks office in hetzij Athene hetzij elders in Griekenland, te wenden om uw AFM te laten aanpassen. U begaf zich op geen enkel moment nog naar een ander kantoor noch poogde u op een andere manier bij dat ene kantoor alsnog uw AFM te laten aanpassen.

Kan hier bovendien nogmaals worden herhaald dat u op heden nog steeds in het bezit bent van een geldige ADET. Uit de kopie van het document dat u overmaakte, blijkt dat uw ADET geldig is tot 27 februari 2027. Zoals hierboven reeds aangehaald heeft de AFM dezelfde geldigheidsduur als de ADET. U bent aldus op heden nog steeds in het bezit van een geldige AFM en u toont geenszins aan dat u, mits u hiertoe de nodige stappen zou zetten, niet in de mogelijkheid zou zijn om deze bij een taks office te laten aanpassen conform de u toegekende beschermingsstatus.

Hetzelfde kan worden opgemerkt wat uw AMKA (sociaal zekerheidsnummer) betreft. U verklaarde ook hier dat u uw tijdelijk nummer uitgereikt kreeg maar er niet in slaagde dit om te zetten (zie CGVS p. 18). Wat deze pogingen betreft blijkt u hier te verwijzen naar dezelfde pogingen die u zou ondernomen hebben om uw AFM te laten omzetten en de problemen die u hierbij ondervond (zie supra).

U zou zich aldus tot driemaal toe tot één en hetzelfde kantoor gewend hebben om zowel uw AFM te laten aanpassen alsook uw voorlopig sociaal zekerheidsnummer om te zetten naar een definitief sociaal zekerheidsnummer (AMKA).

Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat u zich, voor het laten omzetten van uw sociaal zekerheidsnummer naar een definitief nummer (AMKA), tot een andere instantie dient te wenden. Zo stelt de info terzake dat personen die internationale bescherming genieten zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger dienen te begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaal zekerheidsnummer (AMKA).

Moet ook hier worden opgemerkt dat u niet kon aangeven bij welke instantie u zich nu precies aanmeldde (zie supra) en het dus niet eens vaststaat dat u zich wel tot de juiste instantie wendde. Verder moet ook wat uw AMKA betreft worden opgemerkt, en dit nu nog los van het feit of u zich hiervoor al dan niet bij de juiste instantie aanmeldde maar er telkens de toegang zou zijn ontzegd, dat het loutere feit dat u bij een bepaald kantoor in Athene telkens met racistische bewakers zou zijn geconfronteerd die u niet zouden hebben willen binnenlaten, geenszins kan worden besloten dat u in Griekenland geen enkele mogelijkheid had uw definitief sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen.

Dat u zich niet tot een ander kantoor voor de burger zou hebben kunnen wenden, dan wel op een andere manier erin zou geslaagd zijn het nodige te doen om toch toegang te krijgen tot het ene kantoor waar u reeds meermaals bot zou gevangen hebben, toont u geenszins aan en blijkt ook uit niets.

Objectieve informatie wijst overigens niet op bijzondere problemen bij het voltooien van de procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont in het licht van voorgaande niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Uit uw eigen verklaringen blijkt bovendien dat u wel in de mogelijkheid was een advocaat te contacteren om u bij te staan in uw pogingen uw ADET en Grieks reisdocument uitgereikt te krijgen. Nadat u deze advocaat

betaalde, verkreeg u deze documenten ook effectief (zie CGVS p. 13, 15 en zie documenten in uw administratief dossier). Dat het niet mogelijk was om u ook door deze, dan wel een andere advocaat, te laten bijstaan om ook uw AFM te laten aanpassen en uw tijdelijk sociaal zekerheidsnummer om te zetten naar een definitief sociaal zekerheidsnummer, is niet aannemelijk. U verklaarde hier dat u enkel bij de advocate terecht kon om uw ADET en reisdocument uitgereikt te krijgen, voor de rest zou ze u gezegd hebben dat het haar zaak niet was. Ook zou ze hebben aangegeven dat ze niemand anders kende die u hiermee kon helpen. Het mag echter wel verbazen dat een advocaat, die 300€ aan u verdiende, totaal onwillig zou zijn nog verder voor u als advocaat op te treden en u te (proberen) helpen, hiermee zonder meer afstand nemend van verdere inkomsten. Dat uw advocaat voordien wist dat u geld moest lenen om haar te betalen, kan hier geen ander licht op werpen daar logischerwijs kan aangenomen worden dat het voor een advocaat totaal niet uitmaakt waar haar cliënten het geld om haar te betalen vandaan halen (zie CGVS p. 19 en 22).

Van de contacten die u zou gehad met deze advocaat in uw zoektocht naar hulp om uw AFM en AMKA in orde te brengen, legt u overigens ook geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor.

In het licht van voorgaande moet dan ook worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond dat u effectief doorgedreven pogingen ondernam om, éénmaal u uw ADET verkreeg, ook uw AFM en AMKA te verkrijgen om zo toegang te hebben tot de in Griekenland aanwezige voorzieningen. Dat u, ingeval van een terugkeer aldus geen mogelijkheid zou hebben deze documenten te verkrijgen, mits u hiertoe de vereiste stappen zet, blijkt uit niets. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over elementen die hierop kunnen wijzen.

Er bracht geen elementen aan op grond waarvan kan worden besloten dat u in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, en door onwil van de Griekse autoriteiten, uw basisrechten niet kon laten gelden en in een situatie van verregaande materiële deprivatie verkeerde. Evenmin toont u aan dat u, ingeval van een terugkeer in een dergelijke situatie zou terechtkomen.

U vond geen onderdak, u sliep voornamelijk op straat (zie CGVS p. 20). Dat u, bij gebrek aan uw AFM, geen toegang had tot de woningmarkt is echter het gevolg van uw nalatigheid de nodige stappen te zetten om uw AFM aan te passen (zie supra). Naast het feit dat amper poogde uw AFM te activeren, blijkt u voor het overige ook maar weinig actief naar onderdak te hebben gezocht. U sliep op straat en kon af en toe, éénmaal per week, slapen bij een kennis. Verder wendde u zich éénmaal tot een vluchtelingenkamp met de vraag naar een slaapplek. U kreeg er enkel een kop thee, niets anders. Nergens uit uw verklaringen blijkt u verder nog stappen te hebben gezet onderdak te vinden (zie CGVS p. 24).

U vond ook geen werk in het legale circuit en kon enkel gedurende een maand en vervolgens nog voor één dag in het officieuze milieu aan de slag (zie CGVS p. 20 en 21). Uw onvermogen in het officiële milieu werk te vinden, vloeit eveneens voort uit het gebrek aan de juiste documenten, i.c. uw AFM, en het feit dat u onvoldoende pogingen ondernam deze te verkrijgen. U probeerde bovendien ook slechts éénmalig via een arbeidsbureau officieel werk te vinden. Nadat u er vernam dat u hiervoor in het bezit moest zijn van de nodige documenten, zocht u verder nog enkel in het illegale circuit naar werk. Blijkt verder ook dat u de hele periode van uw verblijf in Griekenland altijd in Athene bleef. Nooit ging u buiten Athene om te proberen daar werk te vinden. Dit in lijn met uw beperkte pogingen om in een ander kantoor in Athene, dan wel buiten Athene, uw AFM en AMKA in orde te krijgen (zie supra). Nochtans staat het u als begunstigde van internationale bescherming vrij eender waar op het Griekse grondgebied te gaan.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat uw pogingen werk te vinden wel heel beperkt waren en op grond van wat u laat optekenen kan dan ook geenszins worden besloten dat u, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang had tot de arbeidsmarkt.

Toen u in het illegale circuit aan het werk was, zou u na een maand gewond geraakt zijn aan uw hand. U was er erg aan toe maar kon geen medische verzorging krijgen. U kan hier niet overtuigen. Vooreerst komt u ook hier weer niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven. U legde een aantal prints van foto's voor van een hand alsook een deel van een arm in een verband. Vooreerst kan uit deze foto's op geen enkele manier worden afgeleid wiens hand en arm op de foto's te zien is. Evenmin spreken deze foto's zich uit over de omstandigheden die ten grondslag liggen aan de verwondingen en waar of wanneer dit zou gebeurd zijn.

Ook al zou het ten andere vaststaan dat dit foto's van uw hand en arm betreffen en dat u gewond raakte tijdens het werk in Athene, quod non, dan nog is niet aangetoond dat u geen toegang zou gehad hebben tot medische verzorging in Griekenland. Uit uw verklaringen blijkt immers weerom dat u pogingen om medische hulp te krijgen wel heel summier waren. U ging slechts tweemaal om hulp vragen. U wendde zich éénmaal tot een ziekenhuis en éénmaal tot een medisch centrum. U kreeg nooit hulp. In het medisch centrum lieten ze u bovendien drie uur wachten en stuurden u vervolgens weg zonder dat u een dokter zag (zie CGVS p. 22). U weet niet naar welk ziekenhuis u ging en u weet evenmin waarom u werd weggestuurd; u sprak immers de taal niet (zie CGVS p. 22). Terzijde gelaten dat u hier alweer niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, moet nogmaals worden onderlijnd dat u geen doorgedreven pogingen ondernam om uw definitieve sociaal zekerheidsnummer te verkrijgen (zie supra).

Daarenboven wijst de beschikbare informatie uit dat zelfs als u deze stappen niet ondernam om uw definitief sociaal zekerheidsnummer te verkrijgen, u wel degelijk gratis toegang heeft tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription")

UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, *Landenrapport: Griekenland. Update 2023*, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; *Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024*, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/accessto-healthcare>; en *Communication on the status of migration management in mainland Greece* (p. 4, 12)). Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - *Information Guide for Beneficiaries of International Protection* – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf). Uw loutere bewering dat u geen toegang had, kan hier duidelijk geen ander licht op werpen.

Daarenboven mag het duidelijk zijn dat het feit dat u in één ziekenhuis niet zou geholpen zijn - u kon hier zelfs niet zeggen tot welk ziekenhuis u zich wendde (zie CGVS p. 22), en brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat u zich hier effectief tot een openbaar ziekenhuis wendde en aldus onterecht de toegang tot gratis medische bijstand ontzegd werd - en bij één openbaar centrum zou zijn weggestuurd weerom totaal niet kan volstaan om te besluiten dat u in Griekenland geen toegang zou hebben tot het gezondheidssysteem voor medische bijstand.

Dat u nergens terecht kon voor medische behandeling maakt u totaal niet aannemelijk. Uw verklaringen zijn ook totaal niet consistent. U verklaarde enerzijds dat er geen andere medische centra of ziekenhuizen waren in Athene. U erop gewezen dat dit weinig aannemelijk is, haalt u aan dat er misschien wel privé ziekenhuizen waren maar daar zou u dan zelf moeten betalen en u had hiervoor geen geld. Uiteindelijk gaf u toe dat er in de wijk waar u verbleef in Athene maar één openbaar ziekenhuis en één medisch centrum was. U merkte evenwel zelf op dat Athene heel groot is, er zijn wel 40 wijken. U dan gevraagd of u niet in één van die andere wijken kon gaan en u ginds tot een medisch centrum of openbaar ziekenhuis kon wenden, repliceerde u vaagweg dat ze overal racistisch zijn en u overal afwimpelden. Uiteindelijk gaf u toe dat u enkel ik in de wijk waar u verbleef medische bijstand vroeg. Naar andere openbare ziekenhuizen of medische centra in Athene, in andere wijken dan deze waar u verbleef, ging u nooit (zie CGVS p. 23).

Kan aldus opnieuw niet anders dan te worden besloten dat uw pogingen medische bijstand te krijgen geenszins als ernstige pogingen kunnen worden beschouwd en u aldus niet aantoonde dat u, als begunstigde van internationale bescherming verstoten was van medische bijstand in Griekenland, dan wel zal zijn ingeval van een terugkeer, zelfs in het geval u, zoals u zegt, op heden niet in het bezit bent van uw definitief sociaal zekerheidsnummer en u hiertoe alsnog de nodige stappen zou moeten ondernemen bij een terugkeer.

Wat de bij aanvang van het onderhoud aangehaalde psychologische problemen betreft (zie supra), wenst de Commissaris-generaal op te merken dat waar zeker wordt aangenomen dat de toestand in Gaza u zwaar raakt, en u hierdoor mogelijks psychologische problemen kent, er niet kan worden afgeleid dat u zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie zal bevinden. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit kan worden afgeleid dat uw gezondheidstoestand u belet om uw rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze problemen zijn op uw mogelijkheden om uw rechten in Griekenland uit te oefenen).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Noch bij uw pogingen om uw AFM en AMKA in orde te krijgen noch in uw zoektocht naar werk, onderdak en medische bijstand, begaf u zich gedurende de hele periode van uw verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming buiten Athene. Wat uw zoektocht naar medische bijstand betreft, kwam u zelfs niet buiten de wijk in Athene waar u verbleef (zie supra). Dat u geen geld had om het openbaar vervoer te bekostigen, kan uw nalatige pogingen geenszins vergoelijken. Blijkt immers dat u wel in contact stond met mensen die u van de nodige financiële middelen konden voorzien. Zo leende een vriend in Griekenland u 300€ waarmee u de advocaat kon betalen. Verder bekostigde uw paternale neef uw reis van Griekenland naar België (zie CGVS p. 16 en 24). Dat niemand u aldus financieel zou hebben kunnen bijstand om u in de mogelijkheid te stellen elders in Griekenland te gaan om daar bij de bevoegde instanties uw AFM en AMKA in orde te maken en vervolgens te proberen uw leven op te bouwen in Griekenland, kan niet worden aangenomen. Dat het geld wat u kreeg twee keer een lening betrof, kan hier geen ander licht op werpen. Zoals gezegd toonde u geenszins aan dat u in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang had, of in geval van terugkeer, zou hebben tot de arbeidsmarkt om zo een inkomen te krijgen en ondermeer de leningen terug te betalen.

Tot slot liet u nog optekenen dat u in Griekenland geregeld werd lastiggevallen door de Griekse politie. U zou om de haverklap gefouilleerd zijn wanneer u op straat sliep en vervolgens gevraagd zijn om weg te gaan. Bij

deze controles plaatste de politie vaak hun handen of voeten op u (zie CGVS p. 23). Dat u hier weer niet verder komt dan het uiten van blote beweringen terzijde gelaten, wordt hier niet betwist dat er politiecontroles plaatsvinden in Griekenland. Het behoort echter tot de soevereine bevoegdheid van elke staat om zich te organiseren op een manier die het toelaat de veiligheid op het grondgebied te garanderen. Het is ook algemeen geweten dat Griekenland kampt met een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming. De vele politiecontroles, waarbij (ondermeer) daklozen veelvuldig gecontroleerd, dit in een poging na de gaan wie zich wel of niet legaal op het grondgebied bevindt, kaderen dan ook binnen deze context. Dat ook u, wanneer u op straat sliep, ook geregeld aan zo'n controle onderworpen werd, kan in het licht van voorgaande dan ook niet volstaan om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming en schending van uw basisrechten. U toont niet aan dat u bij deze controles, in vergelijking met anderen die ook dergelijke controles ondergingen - dat bij deze controles bovendien enkel dakloze verzoekers/ begunstigden van internationale bescherming als doelgroep gekozen werden en geen Griekse onderdanen haalt u zelf niet aan en blijkt ook uit niets - anders/discriminerend werd behandeld. Blijkt bovendien dat u telkens, na een controle, kon beschikken en hierbij verder geen problemen kende met de Griekse autoriteiten (zie CGVS p. 24).

In het licht van al voorgaande moet worden besloten dat, op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de nietontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Dat u het leven in Griekenland beu was, besepte dat er u er nooit genoeg zou verdienen om uw familie in Gaza te onderhouden en liever hier wil blijven omdat u hier familie heeft, kan allemaal zeker worden begrepen, doch deze argumenten kunnen ook geenszins tot de conclusie leiden dat u, een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, uw basisrechten niet kon/kunt laten gelden en er in een toestand van verregaande materiële deprivatie verkeerde, dan wel zal verkeren ingeval van een terugkeer.

De voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Deze stukken betreffen louter uw persoonsgegevens, deze van uw gezinsleden en bevestigen dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Deze feiten staan in voorgaande niet ter discussie maar voegen niets wezenlijks toe en hebben geen betrekking op uw situatie in Griekenland. De print van de foto van een vernielde woning - de woning van uw familie in Gaza - toont de actuele staat van jullie voormalige huis terwijl de overlijdensakte op naam van uw broer aantoont dat hij om het leven kwam in het huidige conflict. Ook deze kunnen voorgaande niet omvormen. U bent immers een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en uw verzoek dient dan ook ten aanzien van Griekenland te worden beoordeeld, niet ten aanzien van Gaza. Uw na het onderhoud overgemaakte Griekse verblijfsvergunning en Grieks reisdocument tonen enkel aan dat u in Griekenland effectief een beschermingsstatus verkreeg én dat deze documenten op heden nog geldig zijn (zie groene map in uw administratief dossier). De prints van de twee foto's van een hand en deel van een arm werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland. U mag derhalve direct noch indirect worden teruggeleid naar Gaza."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij (de kopie van) het administratief dossier dat werd overgemaakt aan haar advocaat (bijlage 3).

2.2. Op 17 november 2025 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke

debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.3.2. Wat vooreerst de opmerking van verzoekende partij betreft dat de redelijke termijn duidelijk werd overschreden door de lange duurtijd van de procedure, wijst de Raad erop dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat het verzoek om internationale bescherming moet worden ingewilligd. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geen voordeel kan halen uit dit onderdeel van het middel, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

2.3.3. Dient vervolgens te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde weliswaar het mentaal heel moeilijk te hebben. U voelt zich kapot vanbinnen en heeft nood aan psychologische bijstand. U piekert de hele tijd, u kan niet slapen wat ertoe leidt dat u hoofdpijn heeft en u bent de hele tijd verward, verstrooid en kan u nergens op concentreren. U ging voorheen, toen u in het opvangcentrum verbleef, wel langs bij de dokter en kreeg kalmeringsmedicatie voorgeschreven. Ook al zou u baat hebben bij psychologische ondersteuning, u bent op heden niet in behandeling. Aangezien u de enige bent die kan instaan als kostwinner voor uw familie in Gaza probeert u zoveel mogelijk shifts te werken. Indien u sessies zou volgen bij een psycholoog zou u minder kunnen werken en bijgevolg minder verdienen om uw familie te helpen. Om dichterbij uw werk te wonen, verliet u ook het opvangcentrum en ging u op een privé-adres wonen. U bent bijgevolg ook niet meer in behandeling bij een arts die u de medicatie die u eerder nam kan voorschrijven (CGVS p. 2 en 3).

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat u wat dit alles betreft niet verder komt dan het uiten van blote beweringen. Uw vroegere contacten met een arts in het opvangcentrum noch de medicatie die u toen kreeg voorgeschreven wist u staven. Ook van de door u aangehaalde psychologische problemen en nood aan psychologische bijstand legt u niet het minste tastbare begin van bewijs voor. Dat u zelf opteerde om de opvangstructuur te verlaten waardoor uw medische begeleiding werd stopgezet en u niet langer toegang heeft tot uw medicatie, kan hier geen ander licht op werpen. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u niet langer in het opvangcentrum verblijft uw onvermogen om uw eerdere medische begeleiding en de medicatie die u toen zou zijn voorgeschreven niet kan verklaren. Evenmin betekent zulks dat u op heden totaal geen toegang (meer) zou hebben tot psychologische begeleiding dan wel medicatie. Niets houdt u tegen om een (andere) huisarts te contacteren met de vraag u de nodige medicatie voor te schrijven. Hetzelfde kan gezegd worden wat betreft de psychologische begeleiding waar u nood aan stelt te hebben. Blijkt overigens dat u zelf de conclusie trok dat u geen behandeling bij een psycholoog kan opstarten omdat u dan minder zou kunnen werken. Niemand heeft u dit zo gezegd noch blijkt uit uw verklaringen dat u doorgedreven pogingen ondernam om een psycholoog te contacteren dan wel te proberen samen te bekijken hoe tot een werkbare regeling zou kunnen gekomen worden zodat u uw shifts zou kunnen behouden én terzelfdertijd bij een psycholoog in behandeling zou kunnen gaan. Dat u ook geen stappen zette om de medicatie die u voorheen nam verder voorgeschreven te krijgen is in deze ook tekenend. U was wat dit betreft ook niet éénduidig in uw verklaringen.

U haalde enerzijds aan dat u de medicatie niet meer neemt omdat u het opvangcentrum verliet en uw nieuwe woonplaats ver is van het opvangcentrum. U er op gewezen dat u uw medicatie toch ook via een andere arts kan voorgeschreven krijgen, beweerde u plots dat u nog een geldig voorschrift heeft en eigenlijk wel zelf bij de apotheek de medicatie zou kunnen halen. U voegde er contradictorisch aan toe dat u contact nam met het opvangcentrum om een voorschrift op afstand te kunnen krijgen maar geen antwoord kreeg. Erop gewezen dat u juist voordien verklaarde nog een geldig voorschrift te hebben, bevestigde u dit maar u voegde eraan toe dat het binnenkort zal vervallen en u dus een nieuw zal nodig hebben. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u niet met het nog geldige voorschrift de medicatie gaat halen, beweerde u dan weer dat het al vervallen is en u er niet meer mee naar de apotheek kan. Op de vraag waarom u het voorschrift dan niet eerder gebruikte toen het wel nog geldig was, liet u dan plots weer optekenen dat u het voorschrift wel

gebruikte en de medicatie ging halen. De doos is ondertussen leeg (zie CGVS p. 3). Dit alles is toch opmerkelijk.

Voortgaande op uw bewering dat u het opvangcentrum contacteerde om een nieuw voorschrift te krijgen, maar geen antwoord kreeg, blijkt dan weer dat u een vriend die in het opvangcentrum verblijft vroeg om voor u in gesprek te gaan met de sociaal assistente. In tegenstelling tot wat u eerder beweerde, i.c. dat u geen antwoord kreeg, blijkt nu dat de assistente via uw vriend liet weten dat tussen de documenten die u kreeg een papier van Fedasil zit waarmee u uw medische kosten kan terugbetaald krijgen (zie CGVS p. 4). Blijkt echter dat u hier tot op heden niets mee gedaan heeft om uw medische, eventueel psychologische, bijstand (opnieuw) op te starten. Dat u niet weet hoe u dit document moet invullen om de bijstand te krijgen (zie CGVS p. 4), volstaat niet en is geenszins ernstig. Immers, indien u er effectief, zoals u meent, psychologisch zo slecht aan toe bent kan logischerwijs verondersteld worden dat u ondertussen reeds de nodige stappen zou gezet hebben enige begeleiding te krijgen. U heeft hier familie wonen, u heeft een vriend in het opvangcentrum via wie u informatie kreeg van de sociaal assistent en u werkt en heeft dus collega's met wie u in het Engels kan communiceren (zie CGVS p. 2, 4, 5, 11). Dat niemand u dan zou kunnen uitleggen hoe u uw document moet invullen om een aanvraag tot terugbetaling en begin van medische behandeling op te starten, is geenszins ernstig.

Dient ten andere te worden opgemerkt dat zeker kan worden aangenomen dat de actuele situatie in Gaza u zwaar raakt en dat dit alles de nodige impact heeft op uw mentaal welzijn en wel in die zin dat u zich zorgen maakt, piekert, moeilijk kan slapen, ea. Dat uw psychologische toestand evenwel dermate is dat u wordt belemmerd in uw dagelijkse bezigheden en uw functioneren, dan wel niet in de mogelijkheid was/bent deel te nemen aan de procedure internationale bescherming, blijkt uit niets. U werd er bij aanvang van het onderhoud op gewezen dat u ten allen tijde om een bijkomende pauze kon vragen indien u daar nood aan had dan wel dat u eender wanneer kon aangeven als er iets was (zie CGVS p. 4). U gaf op geen enkel moment tijdens het onderhoud aan niet (langer) te kunnen doorgaan dan wel niet in staat te zijn deel te nemen aan het onderhoud. U bleek doorheen het onderhoud effectief in staat de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden, en dit ondanks uw bewering dat u verward bent en u zich moeilijk kan concentreren. U bleek daarentegen in staat een duidelijk en chronologisch verhaal weer te geven en uw relaas op een begrijpbare manier uit de doeken te doen. U op het einde van het onderhoud nog gevraagd of u alle vragen goed begrepen had, antwoordde u ook bevestigend (zie CGVS p. 26).

Tot slot, doch niet in het minst, kan er nog worden opgemerkt dat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wanneer u werd gevraagd of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure om internationale bescherming kunnen belemmeren, expliciet stelde dat er geen zulke zijn (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen. Zij laat tot op heden na enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit de door haar aangehaalde mentale problemen kunnen blijken, laat staan dat zij zou aantonen dat haar mentale toestand dermate is dat zij wordt belemmerd in haar dagelijkse bezigheden en haar functioneren, dan wel niet in de mogelijkheid was/is deel te nemen aan de procedure internationale bescherming.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

2.3.5. Uit de verklaringen van verzoekende partij en de door verwerende partij bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Meer bepaald werd haar op 28 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en werd zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, die drie jaar geldig is (van 28/02/2024 tot 27/02/2027) (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, ‘Bijkomende vragen M status’ en ‘verklaring DVZ’ (vraag 23); ‘Aanvraag derde landen Griekenland’ (rechtsplegingsdossier, stuk 5, nota met opmerkingen, bijlage)).

Waar in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of zij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, onderstreept de Raad dat uit voormelde gegevens afdoende blijkt dat aan verzoekende partij een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Derhalve komt het aan verzoekende partij zelf en niet aan verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat verzoekende partij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet, alwaar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Er kan dan ook worden aangenomen dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is.

2.3.6. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie kan verder niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet

rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu slaagt verzoekende partij er evenwel niet in aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.7. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet in staat was/is de nodige officiële documenten – meer bepaald een Griekse verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) – te bekomen waarmee zij in Griekenland haar rechten kan doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, laat staan dat zij zou aantonen dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Zo dient te worden herhaald dat zij in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfsvergunning (ADET) die bovendien nog steeds geldig is (geldig tot 27/02/2027). Tevens blijkt zij nog steeds in het bezit te zijn van haar originele (afgedrukte) ADET-kaart, *i.e.* het document dat aantoont dat zij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning (zie verklaring DVZ, vraag 23; notities CGVS, p. 13). Ook bewam zij een Grieks reispaspoort, dat zij eveneens nog steeds in haar bezit heeft (zie verklaring DVZ, vraag 23; notities CGVS, p. 13)

Het loutere gegeven dat zij haar ADET pas maanden nadat zij haar beschermingsstatus verkreeg zou hebben ontvangen – nog daargelaten dit een blote bewering betreft die zij nalaat te staven hoewel zij nochtans een advocaat in Griekenland zou gecontacteerd hebben om haar bij het verkrijgen van haar ADET (en haar Grieks reisdocument) te helpen (notities CGVS, p. 15 en 16) – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op heden wel degelijk in het bezit is van een geldige Griekse verblijfsvergunning.

Aangezien de verblijfsvergunning van verzoekende partij op heden nog meer dan een jaar geldig is (tot 27/02/2027), en zij aldus nog meer dan voldoende tijd heeft om proactief op te treden en tijdig de procedure voor de verlenging van haar ADET op te starten, is haar vrees om geconfronteerd te worden met een lange wachtperiode in het kader van een verlenging van haar ADET gedurende dewelke zij geconfronteerd zal worden met moeilijkheden wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting, louter hypothetisch en speculatief.

Verder verklaart verzoekende partij dat zij er niet in slaagde om haar fiscaal registratienummer (AFM) en sociaal zekerheidsnummer (AMKA) in orde te maken (notities CGVS, p. 17), doch overtuigt zij er geenszins van dat zij effectief doorgedreven pogingen ondernam om, éénmaal zij haar ADET verkreeg, ook haar AFM en AMKA te verkrijgen/te activeren. Zij gaf aan dat zij wel een (tijdelijk) AFM en AMKA kreeg, maar dat het haar niet lukte deze om te zetten naar een definitieve AFM en AMKA (notities CGVS, p. 18 en 19). De Raad wijst er in dit verband op dat blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen – wat *in casu* het geval is – automatisch een AFM krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen. Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend en blijft geldig zolang de ADET geldig is. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken. Wat betreft de AMKA, dienen personen die internationale bescherming genieten, om een AMKA te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger te begeven om hun voorlopig sociaal zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Verzoekende partij verklaart hierover dat zij drie keer bij ‘een kantoor’ in Athene langsging om haar AFM en AMKA in orde te brengen, doch dat de bewaker(s) aan het kantoor racistisch waren en haar nooit het kantoor binnenlieten (notities CGVS, p. 18-19). Nog daargelaten de vaststelling dat zij inzake deze drie pogingen niet verder komt dan blote beweringen die zij op geen enkele wijze staft, oordeelt de Raad dat deze drie pogingen bij één enkel kantoor in Athene, waarbij zij niet eens kan verduidelijken tot welk kantoor zij zich precies wendde (notitie CGVS, p. 8) en aldus niet aantoont dat zij zich tot de juiste/bevoegde instantie wendde, hoe dan ook bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als een ernstige poging om haar AFM en AMKA in orde te brengen. Dit geldt des te meer nu zij zich blijkens haar verklaringen voor zowel haar AFM als haar AMKA telkens gericht zou hebben tot één en hetzelfde kantoor, terwijl uit voormelde informatie blijkt dat zij zich hiertoe dient te richten tot verschillende instanties. Verder blijkt uit niets dat zij zich enkel tot dit ene specifieke kantoor kon, dan wel moest, wenden en dat het haar niet toegelaten was zich tot een ander kantoor in hetzij Athene hetzij elders in Griekenland, te

wenden. Uit het loutere feit dat zij bij een bepaald kantoor in Athene telkens met racistische bewakers zou zijn geconfronteerd die haar niet zouden hebben willen binnenlaten, kan geenszins worden besloten dat zij in Griekenland geen enkele mogelijkheid had de gegevens van haar AFM in orde te brengen en haar definitieve AMKA te verkrijgen. Ook blijkt uit niets dat zij, mits zij hiertoe de nodige stappen zou zetten, niet in de mogelijkheid zou zijn om bij terugkeer naar Griekenland de gegevens van haar AFM in orde te brengen en een AMKA te verkrijgen.

2.3.8. Waar verzoekende partij gewag maakt van bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg tijdens haar verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming (notities CGVS, p. 20-25), onderstreept de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij evenwel niet aantoonde dat haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Bovendien toont verzoekende partij, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, nu immers vastgesteld moet worden dat zij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet.

Dient er immers vooreerst op te worden gewezen dat de door haar aangehaalde problemen met toegang tot de woningmarkt, de (reguliere) arbeidsmarkt en de gezondheidszorg voortvloeien uit het gebrek aan de juiste documenten (AFM en AMKA) en het feit dat zij onvoldoende pogingen ondernam deze te verkrijgen (zie *supra*). Daarnaast ondernam zij slechts zeer beperkte pogingen om huisvesting, (legaal) werk en medische zorg te bekomen. Zo zocht zij maar weinig actief naar onderdak. Zij sliep op straat en kon af en toe, éénmaal per week, slapen bij een kennis. Verder wende zij zich éénmaal tot een vluchtelingenkamp met de vraag naar een slaapplek, doch kreeg zij er enkel een kop thee. Nergens uit haar verklaringen blijkt echter dat zij verder nog stappen zette om onderdak te vinden (notities CGVS, p. 24). Ook haar pogingen om (legaal) werk te vinden zijn uiterst minimaal, nu zij slechts éénmalig via een arbeidsbureau officieel werk probeerde te vinden. Nadat zij er vernam dat zij hiervoor in het bezit moest zijn van de nodige documenten, zocht zij verder nog enkel in het illegale circuit naar werk. Ook bleef zij de hele periode van haar verblijf in Griekenland altijd in Athene en ging zij nooit buiten Athene om te proberen daar werk te vinden (notities CGVS, p. 20-22). Voorts verklaart zij dat zij geen medische verzorging kon krijgen toen zij gewond geraakte aan haar hand een maand nadat zij in het illegale circuit aan het werk was (notities CGVS, p. 21), doch waren haar pogingen om medische zorg te verkrijgen uiterst summier. Zij wendde zich éénmaal tot een ziekenhuis en éénmaal tot een medisch centrum en ging nooit naar andere openbare ziekenhuizen of medische centra in Athene, in andere wijken dan deze waar zij verbleef (notities CGVS, p. 23). Zij het in dit verband opgemerkt dat uit de voorliggende informatie blijkt dat ook begunstigten van internationale bescherming die niet over een AMKA beschikken in Griekenland niet geheel verstoken zijn van gezondheidszorg. Immers hebben zij gratis toegang tot medische noodhulp. Verder zijn er medische centra en poliklinieken in het beheer van ngo's die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Ook hebben veel gemeenten medische centra waar ook statushouders zonder AMKA terecht kunnen. Tevens kunnen statushouders zonder AMKA gratis of tegen een kleine vergoeding toegang krijgen tot de benodigde medicijnen indien er een recept is voorgeschreven door een arts in een openbare instelling, zoals een ziekenhuis of een medisch centrum (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-50; *"Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights"* gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 35; *"Country Report. Greece. Update on 2024"* gepubliceerd door AIDA/ECRE van 18 september 2025, p. 268). Het loutere gegeven dat verzoekende partij in één ziekenhuis en één medisch centrum werd weggestuurd zonder medische zorg te krijgen volstaat allerminst om te besluiten dat zij in Griekenland geheel verstoken zou zijn van medische zorg.

De uitleg van verzoekende partij dat zij nooit buiten Athene ging om de nodige documenten (AFM en AMKA) in orde te brengen, om werk te zoeken en om medische zorg te verkrijgen, omdat zij geen geld had om het openbaar vervoer te bekostigen kan geenszins volstaan om haar nalatige pogingen te vergoelijken. Blijkt immers dat zij in contact stond met mensen die haar van de nodige financiële middelen konden voorzien. Zo leende een vriend in Griekenland haar 300€ waarmee zij de advocaat kon betalen. Verder bekostigde haar paternale neef haar reis van Griekenland naar België (zie notities CGVS p. 16 en 24). Dat niemand haar aldus financieel zou hebben kunnen bijstaan om haar in de mogelijkheid te stellen elders in Griekenland te gaan om daar bij de bevoegde instanties haar AFM en AMKA in orde te maken en vervolgens te proberen haar leven op te bouwen in Griekenland, kan niet worden aangenomen. Dat het geld wat zij kreeg twee keer een lening betrof, kan hier geen ander licht op werpen. Zoals gezegd toonde verzoekende partij geenszins aan dat zij in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang had, of in geval van

terugkeer, zou hebben tot de arbeidsmarkt om zo een inkomen te krijgen en onder meer de leningen terug te betalen.

Waar uit de verklaringen van verzoekende partij zou blijken dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer werd van controles door de Griekse politie die gepaard gingen met fouilleringen waarbij de politiemensen vaak hun handen of voeten op haar plaatsten (notities CGVS, p. 23), volgt de Raad verwerende partij waar deze hieromtrent het volgende motiveert: *“Tot slot liet u nog optekenen dat u in Griekenland geregeld werd lastiggevalen door de Griekse politie. U zou om de haverklap gefouilleerd zijn wanneer u op straat sliep en vervolgens gevraagd zijn om weg te gaan. Bij deze controles plaatste de politie vaak hun handen of voeten op u (zie CGVS p. 23). Dat u hier weer niet verder komt dan het uiten van blote beweringen terzijde gelaten, wordt hier niet betwist dat er politiecontroles plaatsvinden in Griekenland. Het behoort echter tot de soevereine bevoegdheid van elke staat om zich te organiseren op een manier die het toelaat de veiligheid op het grondgebied te garanderen. Het is ook algemeen geweten dat Griekenland kampt met een grote toestroom van verzoekers om internationale bescherming. De vele politiecontroles, waarbij (ondermeer) daklozen veelvuldig gecontroleerd, dit in een poging na de gaan wie zich wel of niet legaal op het grondgebied bevindt, kaderen dan ook binnen deze context. Dat ook u, wanneer u op straat sliep, ook geregeld aan zo'n controle onderworpen werd, kan in het licht van voorgaande dan ook niet volstaan om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming en schending van uw basisrechten. U toont niet aan dat u bij deze controles, in vergelijking met anderen die ook dergelijke controles ondergingen - dat bij deze controles bovendien enkel dakloze verzoekers/ begunstigten van internationale bescherming als doelgroep gekozen werden en geen Griekse onderdanen haalt u zelf niet aan en blijkt ook uit niets - anders/discriminerend werd behandeld. Blijkt bovendien dat u telkens, na een controle, kon beschikken en hierbij verder geen problemen kende met de Griekse autoriteiten (zie CGVS p. 24).”*

2.3.9. Daarnaast blijkt uit niets dat er in hoofde van verzoekende partij sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Immers dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet het minste concrete element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat er in haar hoofde sprake is van medische, psychische en/of andere problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Zoals reeds bemerkt, laat verzoekende partij tot op heden na enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit de door haar aangehaalde mentale problemen kunnen blijken, laat staan dat zij zou aantonen dat haar mentale toestand dermate is dat zij wordt belemmerd in haar dagelijkse bezigheden en haar functioneren. Zij toont dan ook evenmin aan nood te hebben aan zware zorg en/of een complexe monitoring. Hoewel verder kan worden aangenomen dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoekende partij, kan evenwel, gelet op het voorgaande, niet blijken dat zij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

Er kan *in casu* worden aangenomen dat verzoekende partij voldoende autonoom en zelfredzaam is om zich bij terugkeer naar Griekenland zelfstandig te handhaven. Zo regelde zij zelf haar vertrek uit Gaza via 'tanseeq', reisde zij van Egypte naar Turkije en vervolgens naar Griekenland (notities CGVS, p. 14). In Griekenland was zij voorts in staat om haar ADET en reispas te bekomen, waarvoor zij beroep deed op de hulp van een advocaat die zij betaalde aan de hand van een lening die zij aanging (notities CGVS, p. 16). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij in België werkt (notities CGVS, p. 2). Uit deze vaststellingen blijkt dan ook dat verzoekende partij een zekere mate van zelfredzaamheid heeft en dat zij de capaciteiten bezit om complexe stappen te ondernemen.

Ten slotte blijkt uit haar verklaringen ook dat zij in het verleden kon rekenen op enige ondersteuning door haar netwerk. Zo kon zij in Griekenland één keer per week terecht bij een vriend die haar onderdak en eten gaf en leende haar paternale neef in België haar geld voor haar reis van Griekenland naar België (notities CGVS, p. 24). Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw (tijdelijk) op haar netwerk een beroep zou kunnen doen voor financiële en/of materiële hulp, mocht dit nodig blijken te zijn.

2.3.10. Verder kan verzoekende partij evenmin volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten voor internationale bescherming in Griekenland teneinde aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel

bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.3.11. In het verzoekschrift wordt verder nog verwezen naar informatie van algemene aard inzake racistisch geweld in Griekenland. De Raad merkt in dit verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Er mag dan ook van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich bij eventuele problemen van vijandigheid, racisme en discriminatie voor hulp en/of bescherming richt tot de Griekse autoriteiten.

2.3.12. In zoverre verzoekende partij in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijping van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

2.3.13. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak en arresten van het Duitse Grondwettelijk Hof, de Nederlandse Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.3.14. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.15. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Haar Palestijnse geboorteakte (kopie), haar Palestijnse identiteitskaart (kopie), de personaliapagina van haar Palestijns paspoort (kopie), haar UNRWA *Family Registration Card* en die van haar gezinsleden (kopie) en de Palestijnse identiteitskaarten van haar moeder en vader (kopie) (*ibid.*, docs. 1-6), bieden louter een indicatie van haar identiteit, herkomst en familiebanden, i.e. elementen die niet ter discussie staan. De foto van de (vernield) woning van haar familie in Gaza (kopie) en de overlijdensakte op naam van haar broer (kopie) (*ibid.*, docs. 9-10) tonen aan dat hun voormalige huis in Gaza vernield werd en dat haar broer om het leven kwam in het huidige conflict, doch doen geen afbreuk aan bovenstaande beoordeling. Dient immers te worden benadrukt dat verzoekende partij een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland is waardoor haar verzoek ten aanzien van Griekenland dient te worden beoordeeld, en niet ten aanzien van Gaza. Inzake de prints van foto's van een hand alsook een deel van een arm in een verband (*ibid.*, docs. 7-8), ter staving van haar arbeidsongeval in Griekenland, bemerkt de Raad dat uit deze foto's op geen enkele manier kan worden afgeleid wiens hand en arm op de foto's te zien is, noch kunnen hieruit de omstandigheden worden afgeleid waarin de verwondingen werden opgelopen en waar of wanneer dit zou zijn gebeurd. Zelfs indien zou vaststaan dat dit foto's van haar hand en arm betreffen en dat zij gewond raakte tijdens het werk in Athene, *quod non*, toont verzoekende partij hiermee evenwel geenszins aan dat zij geen toegang zou hebben gehad tot medische zorg in Griekenland.

Waar in de bestreden beslissing nog gesteld wordt dat verzoekende partij na haar persoonlijk onderhoud via haar raadsman per mail nog een foto van haar Griekse verblijfsvergunning en foto's van haar Grieks reisdocument overmaakte, merkt de Raad op dat deze e-mail en bijhorende stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Evenwel dient te worden opgemerkt dat niet ingezien kan worden hoe deze stukken een ander licht zouden werpen op bovenstaande bevindingen, nu geenszins ter discussie staat dat zij als begunstigde van internationale bescherming een Griekse verblijfsvergunning en Grieks reisdocument verkreeg.

2.3.16. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in Palestina is *in casu* dan ook niet dienstig voor de beoordeling van het verzoek van verzoekende partij. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar zij internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland.

2.3.17. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin zij uitvoerig verwijst naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Daarnaast bekritiseert verzoekende partij de door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte rapporten "*COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*", gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025, en "*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*", gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025. Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt zij in dit verband een schrijven d.d. 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het Commissariaat-generaal, waarin gesteld wordt dat de informatie in voormelde "*COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*" van 25 juli 2025 niet (langer) correct is en dat hierdoor een verkeerd beeld gegeven wordt van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij hiermee geen afbreuk doet aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden onderstreept dat ook in de hierboven gedane analyse van de algemene situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming erkend wordt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk is, onder andere door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Echter kan uit het geheel van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Het loutere gegeven dat bepaalde hulporganisaties en/of hulpprogramma's die in de door verwerende partij bijgebrachte informatie vermeld worden niet meer bestaan of niet (langer) de vermelde diensten aanbieden of moeilijk toegankelijk zijn voor (terugkerende) statushouders laat niet toe om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over een woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. Dit geldt des te meer nu uit het bijgebrachte schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties geenszins kan worden afgeleid dat er in Griekenland geen hulporganisaties meer actief zouden zijn die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. Integendeel, uit de in het schrijven verschaft informatie blijkt dat er in Griekenland tot op heden nog steeds (hulp)organisaties zijn die hulp bieden aan statushouders inzake basisbehoeften, zoals eten, zich wassen en onderdak.

Derhalve blijft onverminderd overeind dat, hoewel een voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming, een individuele beoordeling noodzakelijk blijft waarbij de persoonlijke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker als statushouder in Griekenland te dezen doorslaggevend zijn. Het komt dan ook wel degelijk aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het

vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen, alwaar zij evenwel, gelet op hetgeen *supra* werd vastgesteld, manifest in gebreke blijft.

2.3.18. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 24 juni 2025 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftientwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT